

Antall József fogadta Tom Lantos

Antall József miniszterelnök tegnap fogadta Tom Lantos kongresszusi képviselőt, aki a megválasztott amerikai elnök felkérésére tesz látogatást a kelet-közép-európai országokban — közölte a Kormányzóvivői Iroda. A találkozó során áttekintették a régió problémáit, Magyarország és szomszédai viszonyát, valamint kölcsönösen tájékoztatták egymást az Amerikai Egyesült Államok, illetve Magyarország belpolitikai helyzetéről.

Tom Lantos találkozott Kupa Mihály pénzügyminiszterrel is. Az amerikai képviselő biztosította a magyar pénzügyminisztert arról, hogy mind az új amerikai kormányval kapcsolatban, mind a nemzetközi problémák megoldásában segítségére lesz Magyarországnak.

Emléktemplom Budakeszin

Tőkés László teszi le az alapkövét

Tőkés László királyhágómelléki református püspök teszi le annak a templomnak az alapkövét, amely majd Budakeszi főterét fogja díszíteni. A településen élő erdélyi, felvidéki, délvidéki és kárpátaljai magyarok sorsa lassan fél évszázada közös, mert a nyelven, kultúrán és múltjukon kívül hitük is összetartja őket.

A gyülekezet kinötte a község imaházát, és szívesen támogatják egy saját templom felépítésének a tervét. Az egyházközösség létrehozta a Budakeszi Reformátusok Határainkon

Túli Magyarok Emléktemploma Alapítványt, melynek szellemi fővédnökségét Csoóri Sándor, a Magyarok Világszövetségének elnöke vállalta el.

A szervezet védnökeinek sorában olyan személyiségek foglalnak helyet, mint dr. Hegedüs Lóránd püspök, a Református Egyházi Zsinat elnöke, dr. Büttös János amerikai püspök, a Reformátusok Világszövetségének elnöke, dr. Czine Mihály irodalomtörténész, a Református Egyház kurátora és Komlós Attila, a Reformátusok Lapjának főszerkesztője.

Az építmény helyét a jelenlegi imaházzal szemben jelölték ki, megépítésére pedig pályázatot hirdettek.

A munkálatok költségeihez hozzájárul az egyház, a gyülekezet, a helyi önkormányzat, különböző szervezetek, alapítványok, hazai és külföldi hívők, egyházi és világi intézmények.

Az építkezést jövő év nyarán kezdik. Az elképzelések szerint a leendő templom fakazettás mennyezete a magyarság történetének jelentősebb állomásait mutatja be.

P. A.

László Balázs elköszön?

Kormányzóvivői tájékoztató

Könnyebb lesz magyar állampolgárnak lenni

A tegnapi kormányzóvivői tájékoztató azzal kezdődött, hogy László Balázs, aki az új kormány megalakulása óta viselte a szóvivői tiszteletet, elköszönt a parlamenti tudósítókól, bejelentve, hogy a jövőben diplomáciai pályán dolgozik majd. Arra a kérdésre, hogy milyen beosztásba kerül, azt válaszolta, hogy körülbelül egy hónap múlva tudja megmondani. Még ő jelentette be, hogy csütörtöki ülésén a kormány elfogadta azt a szerződés-tervezetet, amelyet hazánk köt az EFTA-országokkal, az európai szabadkereske-

delmi társulás tagjaival. A magyar exportnak 15 százaléka irányul ezekbe az országokba, 1,1 milliárd dollár értékben, míg onnan 1,6 milliárd dollárnyit importálunk. Feltehetően az év végéig aláírják az egyezményt. A kormány hozzájárult ahhoz, hogy a közeljövőben hazánkba, Szegedre települjön az Európai Biztonsági és Együttműködési Értekezlet két munkacsoportja. Az egyik a Kis-Jugoszlávia ellen elrendelt ENSZ-embargó betartását ellenőrzi majd, míg a másik megfi-

(Folytatás a 3. oldalon.)

JESZENSZKY GÉZA MEGBESZÉLÉSE

Belgrádé a felelősség

Jeszenszky Géza külügyminiszter tegnap rövid megbeszélést folytatott a Magyarországon átutazó Ilija Djukic jugoszláv szövetségi külügyminiszterrel.

Jeszenszky Géza hangsúlyozta a boszniai háború azonnali befejezésének fontosságát. Aláhúzza: a belgrádi szövetségi kormányra hárul a fő felelősség, hogy minden rendelkezésére álló eszközzel hasson a boszniai szerb vezetőkre a teljes tűzszünet betartása érdekében.

Külügyminiszterünk helyes irányban tett első lépésként értékelte a Panicskormány képviselői és a

Vajdasági Magyarok Demokratikus Szövetsége vezetői között megkezdett párbeszédet. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy konkrét intézkedések szükségesek a vajdasági magyarság biztonságának védelmére, valamint emberi és kollektív jogai garantálása érdekében.

Djukic külügyminiszter kijelentette, hogy a jugoszláv kormány elutasítja a vajdasági etnikai összetétel megváltoztatására irányuló törekvéseket. Leszögezte, hogy a jugoszláv államnak szüksége van a vajdasági magyarokra, lojális állampolgároknak tekintik őket.

TESTÜLETI ÜLÉS SZIGETSZENTMIKLÓSON

Marad a nullamegoldás

Látszatra száraznak tűnő témákkal foglalkozott csütörtöki ülésén a szigetszentmiklósi képviselő-testület. Amikor a meghívó napirendi pontjait böngészve ilyen szókapcsolatokat találtam: pénzügyi beszámoló, költségvetési koncepció, én is azt hittem, unalmas estém lesz. A képviselők azonban megcáfolták: mint mondták, a költségvetési vita soha nem unalmas.

Az első izgalmas felvetést Fodor Pálné, a pénzügyi iroda vezetője tette a költségvetési koncepció előterjesztése után. Felhívta a képviselők figyelmét a köztisztviselők és a közalkalmazottak jogállásáról szóló törvényre, amely előírja, hogy 1995. január 1-éig az érintett területeken mekkora bérszintet kell elérni. Elmondta, hogy az 1992. december 31-i és az 1995. január 1-jei bértömeg közötti differencia 26 százalék. Ez a bérkülönbség és annak a tb-járméka összesen 50 millió 137 ezer forintot tesz ki. Ennek ismeretében döntse-

nek a képviselők arról, hogy a koncepcióban szereplő két variáció, a nullamegoldás és az ötszázalékos béremelés közül melyiket fogadják el.

A gazdasági bizottság nevében Papp István elnök a nulla dologi és a nulla bérfejlesztés mellett foglalt állást. Mint mondta, összegében 40-50 millió forinttal kevesebb jut a következő évben a város fejlesztésére. Semmit nem tudnak megvalósítani az elképzelésekből, a szennyvíztisztítót sem, ezért nagyon meg kell gondolni, hogyan gazdálkodik a testület a pénzzel.

A pénzügyi bizottság többségi véleménye azonban más volt. Juhász Attila bizottsági elnök azt javasolta, a pénzügyi irodavezető dolgozzon ki különböző variációkat az ötszázalékos bérfejlesztésre, mert kívánatosnak tartaná, hogy a hivatal lépcsőzetesen valósítsa meg a bérfejlesztést, és ne egyszerre. Véleménye szerint a város köz-

(Folytatás a 4. oldalon.)

A VIRRASZTÓK CÍMŰ SOROZATUNK ÚJABB ÍRÁSA
A 6. OLDALON

ADY KÉRDEZ

Már mindent megírtak Róluk, az Úrról s cifra szolgájáról, a Versről. Mindent, mi volt, s mit lenni valónak vélték. Jót és hamisat, rosszat és igazat egyaránt. Rajongtak érte, és gyűlölték. Úgy bántak vele, miként az a legnagyobbakhoz illik. Allt ol-tármagasan a hódolat és imádat dobogóján, akár-csak szigorú ítések előtt, kik — miként azt Kosztolányi is tette — megtizedelték verseit.

Hinné az ember, könnyű megemlékezni egy 115 éve született és már 73 éve halott költőről. Kiváltképp, ha nagy emberről van szó. Hisz az efféléket már annyiszor szétszedték és összerakták szorgos műtűszek, hogy titkuk semmi nem maradt, újat mondani róluk aligha lehet. Így hát mi sem könnyebb, elő a tollseprűvel, s bármely régi klisé friss gondolatként tűnik elő. De hát nem így van. Megpróbáltam, és nem vált be. Mert lám, már az elején mibe botlottam: „Ady a miénk, a munkásosztályé, a szocializmust építő utókoré.” Hát leirhatom én ma ezt a megállapítást? Nyilvánvalóan nem. És nem is azért, mintha ez egy hamis megállapítás lenne. Én hiszek ennek a mondatnak az igazában. Hiszek az előszóró tisztességében. Hiszek benne, mert sejtek valamit a nagyságról, a nagy, fényt és biztonságot adó építetek és szellembolygók természetéről. Tudom róluk, hogy egyetemesek, s miként a Napot nem lehet kisajátítani, éppúgy a géniuszokat sem — bármiféle utókor megfér alatta. Mindössze arról van szó, hogy fényességének szinképéből, amely a teljesség, ki melyikre érzékeny. Ki melyikkel világítja meg szívet és elméjét.

A költő, s műve tagadhatatlanul ringyóvá válik: annak szegődik gondolatának ágyasául, aki épp ágyába hívja. Éltében ugyan még szabódhat, de tenni ellene akkor is képtelen. A vers, akár az utcalány, azzal áll össze, aki áldoz rá. Elhiszem tehát, hogy igazat mondott ama '60-as évek előszórója. Ezt maga Ady is igazolhatja. Hetykén, cinikusan, főlényes-hányavetin azt mondja: „En voltam az Úr, a vers csak cifra Szolga.” És hát tudjuk, milyen egy szolga... Meglehet, van, aki számára ez az attitűd rokonszenves — én nem tartom annak. Az én gondolataim ágyasa egy másfajta Ady. Hogy pontos legyenek: egy más hangulatú Ady.

A költészet — a nagyoké — lüktető, élő organizmus, annak minden sajátoságos velejárójával, jó és rossz vonásával. Ez alól Ady költészete sem kivétel. Én nem rokonszenvezek ezzel a költészettel, amikor nyegle, cinikus — ílésem joga ezt tenni. Kedvelem viszont, amikor önérzetes, amikor szid és dorgál, fedd és fenyít rossz természetem és elmulasztott lehetőségeim miatt. Meghunyászkodom előtte, amikor azt mondja: „Nekünk Mohács kell.” Meghunyászkodom és magamba szállok, mert tudom, hogy eközben mire gondol az a sajatos módszerrel, az elretentő példa felmutatásával implícite a követendő jó irányt is megjelölő pedagógus. Mert ez, a fajtáját mindennél jobban szerető ember, ez a „kúnfajta, nagyszemű legény”, kinek „ha virág nőtt a szivében, a csorda népek legelték”, igencsak azt szerette volna, ha fajtája nem „piszkos, gatyás és bamba”.

Nem kedvelem a modorosságát, amelyet — mint egyik kritikusa írja — korának szécessziós közzelése termelt ki benne. Azok az eszközök, amelyekkel a századelőn megújította a magyar költészetet, mára már megkoptak, elöregedtek. Szeretem viszont el nem évülő, el nem avuló kérdéseit, amelyek már a választ is magukban hordják. Sajátomnak érzem, mert ezek közösségem és egyéni sorsom nyugtalanító kérdései is.

Talán a legtöbbet kérdező költőnk Ady Endre. Ő, akinek a kérdéseit, mert kellemetlenül, mármár kínosan egyenesek, mindannyiszor elhallgatjuk, a válaszadás elől kitértünk. Ezt most már végképp nem tehetjük. Nem, mert e kérdést most — sürgősséggel — a történelem tüzte napirendjére. Ady valahány kérdése képviselőtében álljon itt egy, a legjellemzőbb: „Mit ér az ember, ha magyar?”

Paizs Tibor

ADY ENDRE

A ló kérdez

Nagy Endrének: a magyar Parlamentnek

Lovamra patkót senki nem veret,
Be szerencse, hogy senki sem szeret;
Kocogok, lógok követlen úton
S hogy merre megyek, nem nagyon tudom.

S a rossz úton, mert minden ellovan,
Felüti néha fejét a lovam
Es megkérdi, míg szép feje kigyúl:
Hát mi lesz ebből, tekintetes úr?